

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 6018

гр. София, 17.12.2012 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12 състав, в закрито заседание на 17.12.2012 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наталия Ангелова

като разгледа дело номер **9331** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по делото е по реда на чл.145 и следващите от Административнопроцесуален кодекс (АПК), във връзка с чл.269,ал.1 от Закона за министерството на вътрешните работи (ЗМВР).

Съдебното производство е образувано по жалба на Г. И. Ч. против Заповед за задържане на лице № 318/24.01.2011г. издадена от Н. Т. Д., полицаи при 08 Районно управление Полиция при Столична дирекция на вътрешните работи, която следва да бъде разгледана по същество само по искането за обявяване нищожност на обжалваната заповед, а по искането за отмяна е оставена без разглеждане с влязло в сила Определение от 09.06.2011г. по делото.

Становища на страните:

В жалбата и в ход по същество г-жа Г. Ч. поддържа, че не е имало основание за прилагане на нито една от хипотезите по чл.63,ал.1 ЗМВР. Не е извършила престъпление съгласно Постановление за прекратяването на наказателно производство от 14 09.2010г., изпълнила е всички указания на служителите от МВР, не се е съпротивлявала и възпрепятствала упражняването на правомощията им. Твърди издаването на заповедта без да се изясни фактичката обстановка. Поддържа дадените обяснения по фактите пред прокуратурата. Иска съдът да уважи жалбата по искането за обявяване на нищожност.

Ответникът – полицаи Н. Д. при 08 Районно управление „Полиция” (РУП) при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), оспорва жалбата като излага доводи за законосъобразност на обжалваната заповед, поддържа и основанието, на което е издадена – по чл. 63,ал.1,т.5 ЗМВР.

Съдът като се объсди доказателствата по делото, и взе предвид доводите на страните

и относимите правни норми, след служебна проверка на обжалвания по делото акт съгласно чл. 168 АПК, намира за установено следното

По фактите:

1. С обжалваната Заповед за задържане на лице № 318 / 24.01.2011г., издадена от Н. Т. Д., полицаи при 08 РУП при СДВР, на 24.01.2010г. в 21:30 ч. за срок до 24 часа е постановено задържането на жалбоподателката в помещение за задържане на същото районно управление, на правно основание чл. 63, ал. 1, т. 5 ЗМВР, и фактическо такова - единствено "установяване на самоличност". В заповедта самоличността на задържаното лице е индивидуализирана с трите имена - тогава с фамилия Ж., ЕГН и постоянен адрес. Фактическото задържане се доказва от декларацията за запознаване с правата при задържането, протокол за личен обиск на лице, докладната записка на полицаи М., сведение от полицаи М.. Освободена е на 25.01.2010г. в 16:30ч., изрично вписано на втора страница на заповедта.

2. На 25.01.2010 г. е образувано наказателно производство срещу жалбоподателката и А. Ч., за това, че на 24.01.2010 г., около 21.30 ч., в [населено място], в съучастие като съизвършители, противозаконно пречели на орган на властта - полицаите при 08 РУП – СДВР Г. и М., представляващо престъпление по чл. 270 ал. 1 Наказателния кодекс. Наказателното производство е прекратено с Постановление от 14.09.2010г. на прокурор при Софийска районна прокуратура, с доводи, че извършеното съставлявало административно нарушение и не е съставомерно деяние, тъй като предполагало активно поведение на дееца, насочено към препятстване на органа на власт. Деянието на жалбоподателката се е изразило в неизпълнение на полицейско разпореждане, касаещо предоставянето на личната ѝ карта за извършване на проверка, с което създавала „единствено временни затруднения при изпълнение на служебните задължения на органите на полицията, а не им е попречила при осъществяването на тези задължения”, квалифицирано като административно нарушение по смисъла на чл. 270 ал. 1 от ЗМВР. На жалбоподателката не е съставен акт за установяване на административно нарушение и не е санкционирана по посочената разпоредба.

3. Между страните не е спорно установеното по фактите в мотивите на постановлението на прокурора. Съгласно същото, дежурните полицаи М. и Г. към 08 РУП – СДВР на 24.01.2010г. около 21.30 ч. в [населено място] спрели за проверка лек автомобил, управляван от А. Ч., в който се намирала и жалбоподателката. При проверката установили, че Ч. не носи в себе си документи, в това число свидетелство за управление на автомобила, "лъхал силно на алкохол". Докладвали за случая на дежурния при 08 РУП - СДВР и поискали съдействие, за което били изпратени двама полицейски служители. Единият от тях - М. предприел действия по проверка на г-н Ч. за употреба на алкохол, а полицаи М. поискал личната карта на жалбоподателката за установяване на самоличността ѝ, но същата отказала да я предостави. След това жалбоподателката и Ч. били отведени в 08 РУП – СДВР за изясняване на самоличността им и процедиране съобразно закона. В полицейското управление самоличността на жалбоподателката и Ч. била установена „по предвидения в ЗМВР ред”, след което само на А. Ч. бил съставен акт за установяване на административно нарушение.

4.Обстоятелството, че жалбоподателката не е представила личната си карта при проверка се установява от докладна записка и сведение по случая от полицаите М. и А.. Жалбоподателката твърди, че самоличността ѝ в 08 РУП-СДВР е установена от личната ѝ карта, която е представила на полицейски орган на входа на управлението, след като ѝ била поискана. Личната ѝ карта не е описана в протокола за личен обиск при задържането, тъй като била иззета от ответника. Тези твърдения на жалбоподателката са потвърдени от свидетеля А. Ч., задържан заедно с нея, понастоящем неин съпруг. Твърденията не са опровергавани от ответника, не е направил и искане за събиране на доказателства за противното. Свидетелят Г. - полицай при 08 РУП твърди пред съда, че когато лицето не представи лична карта, се докладва на дежурния в полицейското управление и по негово разпореждане лицето се отвеждало в същото управление за установяване на самоличността му от системата на българските документи за самоличност.

5.Свидетелят Ч. също заяви пред съда, че след като била извършена проверка на него и на автомобила, полицаите се обърнали към жалбоподателката с искане да даде личната си карта. Тя извадила личната си карта и попитала във връзка с какво се иска, при което единият от полицаите и казал да влиза в служебната кола, като употребил и изрази „сега ще видиш за какво става дума”. Свидетелят Ч. не бил питан кое е лицето до него.

6.На жалбоподателката не е обяснено при първоначалната проверка или впоследствие защо е необходимо да представи личната си карта на полицейския орган. Проверката на самоличността на жалбоподателката не е извършена на предвидено по чл. 61,ал.1 ЗМВР основание, в това число във връзка с наказателно производство или установяване на нарушение, тази норма или наличие на конкретна хипотеза от същата не е посочена в мотивите на заповедта или в акт на полицейски орган, послужил за издаването ѝ, представен по административната преписка. Като правонарушение е квалифицирано поведението ѝ по време на проверката, видно от воденото наказателно производство, изразяващо се в непредставяне на личната ѝ карта на полицейски орган. В постановлението на прокурора не е посочено също фактическо или правно основание, по силата на което жалбоподателката е била задължена да представи личната си карта.

7.Ответникът не представи доказателства за начина на установяване на самоличността на жалбоподателката - имена, ЕГН и постоянен адрес, вписани в заповедта за задържане, не се съдържат и твърдения в конкретния случай как са установени. Не се установява и не се твърди, спрямо жалбоподателката да са извършвани действия по идентификация на лице от вида на предвидените по чл. 62,ал.2 ЗМВР – фотографиране, иземване на отпечатъци и други. С оглед на това следва извод, че самоличността на жалбоподателката е установена и вписана в заповедта за задържането ѝ чрез извършена справка в информационните масиви на МВР или от личната ѝ карта.

8.Съгласно представената служебна бележка от СДВР, издателят на обжалваната заповед е заемала длъжността полицай при 08 РУП – СДВР.

Съобразно установеното по фактите и искането до съда - да обяви нищожността на

оспорената заповед, съдът служебно на основание чл. 168 АПК намира, че за разрешаване на правния спор по делото са относими следните правни разпоредби:

А. По националното право:

9. Конвенция за защита на правата на човека и основните свободи на Съвета на Европа (ЕКПЧ), в сила от 07.09.1992г.,

„Право на свобода и сигурност

Член 5

1. Всеки има право на свобода и сигурност. Никой не може да бъде лишен от свобода освен в следните случаи и само в съответствие с процедури, предвидени от закона:

(....)

б) законен арест или лишаване от свобода на лице за неизпълнение на законно съдебно решение или с цел осигуряване на изпълнението на задължение, предписано от закона;”

10. Закон за министерството на вътрешните работи (ЗМВР), в сила от 01.05.2006г:

Чл. 61. (1) Полицейските органи могат да извършват проверки за установяване самоличността на лице:

1. за което има данни, че е извършило престъпление или друго нарушение на обществения ред;

2. когато това е необходимо за разкриване или разследване на престъпления и при образувано административнонаказателно производство;

3. при осъществяване на контрол по редовността на документите за самоличност и пребиваване в страната;

4. на контролен пункт, организиран от полицията;

5. по искане на друг държавен орган за оказване на съдействие при условия и по ред, предвидени в закон.

(2) Установяването на самоличността се извършва чрез представяне на документ за самоличност на лицето, сведения на граждани с установена самоличност, които познават лицето, или по друг начин, годен за събиране на достоверни данни.

(...)

Чл. 62. (1) Полицейските органи могат да извършват действия по идентификация на лице, когато:

1. самоличността на едно лице не може да бъде установена по реда на чл. 61, ал.2;

2. лицето е извършило престъпление или съществуват данни, че е извършило престъпление;

3. чужденец, търсещ закрила (...), е влязъл не по законоустановения ред или е незаконно пребиваващ в Р. Б..

(2) Действията по идентификация включват:

1. снемане на пръстови отпечатыци и отпечатыци от дланите на ръцете;
 2. фотографиране на лицето;
 3. установяване на външни белези;
 4. измервания и изземване на образци за сравнителни изследвания;
 5. изземване на образци от биологичен произход за сравнителна Д. идентификация.
- 3) За извършване на действията по ал. 2, т. 1 - 4 съгласието на лицето не се изисква.

Чл. 63. (1) Полицейските органи могат да задържат лице:

(...)

5. при невъзможност да се установи самоличността му в случаите и по начините, посочени в чл. 61, ал.2;”

Чл. 64. На лицето, задържано при условията на чл. 63, ал.1, т.1-5, не могат да му бъдат ограничавани други права освен правото на свободно придвижване.Срокът на задържането в тези случаи не може да бъде повече от 24 часа.

11. Закон за българските лични документи, в сила от 01.04.1999г.

„Чл. 6. Гражданите са длъжни при поискване от компетентните длъжностни лица, определени със закон, да удостоверят своята самоличност.”

12.Административнопроцесуален кодекс

Законност

Чл. 4. (1) Административните органи действат в рамките на правомощията си, установени от закона.

(2) Административни актове се издават за целите, на основанията и по реда, установени от закона.

Прилагане на нормативния акт от по-висока степен

Чл. 5. (...)

(2) Когато закон или подзаконен нормативен акт противоречи на международен договор, ратифициран по конституционен ред, обнародван и влязъл в сила за Р. Б., прилага се международният договор.

Съразмерност

Чл. 6. (1) Административните органи упражняват правомощията си по разумен начин, добросъвестно и справедливо.

(2) Административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава.

(3) Когато с административния акт се засягат права или се създават задължения за граждани или за организации, прилагат се онези мерки, които са по-благоприятни за тях, ако и по този начин се постига целта на закона.

(...)

(5) Административните органи трябва да се въздържат от актове и действия, които

могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел.
(...)

Основания за оспорване

Чл. 146. Основанията за оспорване на административните актове са:

1. липса на компетентност;
 2. неспазване на установената форма;
 3. съществено нарушение на административнопроизводствени правила;
 4. противоречие с материалноправни разпоредби;
 5. несъответствие с целта на закона.
- (...)

Предмет на съдебната проверка

Чл. 168. (1) Съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146.
(...)

Съдебен контрол и оперативна самостоятелност

Чл. 169. При оспорване на административен акт, издаден при оперативна самостоятелност, съдът проверява дали административният орган е разполагал с оперативна самостоятелност и спазил ли е изискването за законосъобразност на административните актове.
(...)

Допълнителни разпоредби

§ 1. По смисъла на този кодекс:

(...)

3. „Нецелесъобразен” е административен акт, издаден при неправилно упражняване на оперативна самостоятелност.

Б) Норми по правото на Европейския съюз:

13. Договор за функционирането на Европейския съюз, в сила от 01.12.2009г., консолидиран текст, обнародван С ОВ, брой 326 от 26 октомври 2012г.

Член 21,

(предишен член 18 от Д.)

1. Всеки гражданин на Съюза има право свободно да се движи и да пребивава в рамките на територията на държавите-членки при спазване на ограниченията и условията, предвидени в Договорите, и на мерките, приети за тяхното осъществяване
(...)

Член 67

(предишен член 61 от Д. и предишен член 29 от Д.)

1. С. представлява пространство на свобода, сигурност и правосъдие, в което се зачитат основните права и различните правни системи и традиции на държавите-членки.

(...)

Член 72

(предишен член 64, параграф 1 от Д. и предишен член 33 от Д.)

Настоящият дял не засяга изпълнението на задълженията, които имат държавите-членки по поддържането на обществения ред и опазването на вътрешната сигурност.

14.Харта за основните права на Европейския съюз в сила от 01.12.2009г., консолидиран текст, обнародван С ОВ, брой 326 от 26 октомври 2012г.

Член 6

Право на свобода и сигурност

Всеки има право на свобода и сигурност.

(...)

Член 45

Свободно движение и пребиваване

1.Всеки гражданин на Съюза има право свободно да се движи и да пребивава на територията на държавите-членки.

(...)

Член 52

Обхват и тълкуване на правата и принципите

1. Всяко ограничаване на упражняването на правата и свободите, признати от настоящата Харта, трябва да бъде предвидено в закон и да зачита основното съдържание на същите права и свободи. При спазване на принципа на пропорционалност ограничения могат да бъдат налагани, само ако са необходими и ако действително отговарят на признати от Съюза цели от общ интерес или на необходимостта да се защитят правата и свободите на други хора.

15.ДИРЕКТИВА 2004/38/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 29 април 2004 година относно правото на граждани на Съюза и на членове на техните семейства да се движат и да пребивават свободно на територията на държавите-членки, за изменение на Регламент (Е.) № 1612/68 и отменяща Директиви 64/221/Е., 68/360/Е., 72/194/Е., 73/148/Е., 75/34/Е., 75/35/Е., 90/364/Е., 90/365/Е. и 93/96/Е.

Член 27

Общи принципи

1. При спазване на разпоредбите на настоящата глава, държавите-членки могат да ограничат свободата на движение и пребиваване на граждани на Съюза и на членове на техните семейства, независимо от националността им от съображения, свързани с обществения ред, обществената сигурност или общественото здраве. Забранява се позоваването на такива съображения за икономически цели.

2. Мерките, предприети от съображения, свързани с обществения ред или обществената сигурност, трябва да са в съответствие с принципа на пропорционалността и да се основават изключително на личното поведение на въпросното лице. (...)

Личното поведение на въпросното лице трябва да представлява истинска, реална и достатъчно сериозна заплаха, която засяга някой от основните интереси на обществото. Не се приемат мотиви, които са изолирани от конкретния случай и които се опират на съображения за обща превенция.

По приложението на националния закон съобразно фактите и искането за обявяване на нищожност на заповедта, съдът намира следното:

16. Съгласно чл. 63, ал. 1, т. 5 от ЗМВР, полицейските органи „могат“ да задържат лице за срок не по-дълъг от 24 часа, при невъзможност да се установи самоличността му в случаите и по начините, посочени в чл. 61, ал. 2 от същия закон – т.е. самоличността не може да се установи от документ за самоличност на лицето, от сведения на граждани с установена самоличност, които познават лицето, или по друг начин, годен за събиране на достоверни данни. Това задържане представлява принудителна административна мярка (ПАМ).

17. Не са налице основания за обявяване на нищожност на заповедта по националното право и съдът следва да отхвърли жалбата поради следното:

-заповедта е издадена от компетентен орган – от полицейски орган по силата на заеманата длъжност от издателя на заповедта и на предвидено в закона основание;

-заповедта съдържа фактическо и правно основание за издаването ѝ, издадена е в предвидената писмена форма, изискваща се по чл. 65, ал. 1 ЗМВР, съдържа и предвидените задължителни реквизити: името, длъжността и местоработата на служителя издал заповедта, основание за задържане, данни идентифициращи задържаното лице, дата и час на задържането;

-заповедта е издадена при условия на неотложност по специалния закон, не е предвидено извършването на конкретни процесуални действия преди издаването ѝ, не са приложими общите правила за издаване на индивидуалните административни актове.

18. Съгласно съдебна практика, например Решение № 8758 ОТ 01.07.2009 г. по адм.д. № 15675/2008 г., III отд. на ВАС, в хипотеза като настоящата,

заповедта се приема, че не е нищожна - като издадена от компетентен орган, на предвидено в закона основание, в писмена форма и с предвиденото съдържание.

19. Според Върховния касационен съд, задържането от органите на МВР в случаите на чл. 63, ал.1, т.5 ЗМВР, осъществявано при невъзможност да се установи самоличността на лицето, съставлява административна дейност на държавен орган по опазване на обществения ред – Решение № 216 от 27.07.2010 г. по гр. д. № 185/2009 г., г. к., IV г. о. на ВКС. Член 63. ал. 1, т. 5 от ЗМВР обаче не препраща към предвидените по чл. 61, ал.1 от същия закон хипотези, в които полицейските органи могат да извършват проверки за установяване на самоличност на лице, нито препраща към извършване на други дейности от органите на МВР, възложени им съгласно закона.

20. Съгласно чл. 6 от Закона за българските лични документи, гражданите са длъжни при поискване от компетентните длъжностни лица, определени със закон, да удостоверят своята самоличност. Член 6 от ЗБЛД предвижда задължение за носене на документ за самоличност и представянето му при необходимост при поискване от компетентните органи, както и административно наказание „парична глоба“ при неизпълнение на посоченото задължение – чл. 80, т.5 от същия закон. Неизпълнението на посоченото задължение се установява от изрично упълномощени длъжностни лица – чл. 84, ал.1 от същия закон, което по аргумент от противното не прави компетентни всички полицейски органи, в това число и процесния ответник.

21. Полицейските органи имат право да извършват проверки за установяване самоличността на лице в изрично предвидени хипотези по чл. 61, ал. 1 от ЗМВР. Тези хипотези включват: данни за лицето, че е извършило престъпление или друго нарушение на обществения ред; при необходимост за разкриване или разследване на престъпления и при образувано административнонаказателно производство; при контрол по редовността на документите за самоличност и пребиваване в страната; на контролен пункт, организиран от полицията; по искане на друг държавен орган при условия по ред, предвидени в закон. Нито една от посочените хипотези не е налице по делото, тази норма не е посочена като правно основание за издаването на процесната заповед.

22. Правомощието за полицейско задържане на лице е уредено от закона като правна възможност - чрез употребата на думата „може“ в текста на чл. 63, ал.1 ЗМВР, т.е. упражняването му е при условията на оперативна самостоятелност. За да бъде законосъобразна преценката на полицейския орган за упражняването му, е необходимо и достатъчно само наличието на невъзможност да се установи самоличността на лицето по реда на чл. 61, ал.2 от същия закон. Достатъчно е да не бъде представен документ за самоличност при поискване, както в процесния случай, за да бъде задействана процедурата за полицейско задържане, както посочва и свидетелят Г..

23. Съгласно чл. 169 от АПК, съдебният контрол при оспорване на административен акт, издаден при оперативна самостоятелност се ограничава само до проверка дали административният орган е разполагал с оперативна самостоятелност, и спазил ли е изискванията за законосъобразност на административните актове. Изискването за законосъобразност по този текст е общо формулирано, без да включва и проверка на спазването на принципа за съразмерност по чл.6 АПК. Този текст предвижда задължение на административните органи да упражняват правомощията си по разумен начин, добросъвестно и справедливо, а когато с административния акт се засягат права или се създават задължения за граждани или за организации, да прилагат онези мерки, които са по-благоприятни за тях, ако и по този начин се постига целта на закона.

24. Въпросът дали според конкретните факти е налице основанийето по чл. 63, ал.1, т.5 ЗМВР за задържане на жалбоподателката, е въпрос за съответствието на заповедта със закона - с посочената разпоредба като материален закон и с чл.6 АПК относно целта на закона. Тази преценка не обуславя нищожност при констатирано несъответствие, а неправилно прилагане на закона, което е основание за отмяна на оспорената заповед. По този въпрос съдът не може да се произнесе, тъй като жалбата по делото е просрочена по искането за отмяна.

25. Следователно, основателността на жалбата по искането за обявяване на заповедта за задържане за нищожна зависи единствено от това, дали съдът следва да остави неприложена разпоредбата на чл. 63, ал.1, т.5 ЗМВР, което е възможно само при противоречието ѝ с международен акт – чл. 5, ал.2 АПК, и да приложи акта от по-висока степен. По правото на Съюза въпросът дали дадена национална разпоредба трябва да се остави без приложение, доколкото противоречи на правото на Съюза, се поставя само ако тази разпоредба не се поддава на тълкуване в съответствие с директивите, както следва от съдебната практика на Съда на ЕС - Решение от 24 януари 2012 г. , по делото M. D., C-282/10, непубликувано в сборника, т. 23.

Преценка за противоречие на чл. 63, ал.1, т.5 ЗМВР с чл. 5 от ЕКПЧ

26. Съгласно чл. 5, параграф 1 от ЕКПЧ, правото на свобода може да бъде ограничено само в изрично посочените случаи в тази разпоредба и само в съответствие с процедури, предвидени от закона. Изискването за законоустановеност на задържането е спазено, тъй като процесното задържане е предвидено по чл.63, ал.1, т.5 ЗМВР. Основанията по конвенцията следва да се тълкуват стеснително - например решението от 22.02.1989 г. по делото S. v. I., Серия А, no. 148, стр. 18, пар. 41 на Съда по правата на човека. Съдът напомня, че Конвенцията има предвид националното право, но всяка такава мярка следва да съответства на целта да защити лицето от произвол - например Решение от 18.12.1986 г. по делото B. v. F., жалба № 9990/82, пар. 54; и Решение от 10.06.1996 г. по делото B. v. the U. K., жалба № 19380/92, пар. 40 на Съда по правата на човека.

27. Всяко предвидено изключение по чл. 5, параграф 1 ЕКПЧ следва да

отговаря на целта: да е пропорционално и обществено оправдано в едно демократично общество. Предвид фактите по делото, не са относими предвидените основания за ограничаване на правото на свобода по чл.5, параграф 1 ЕКПЧ, по буква „а“, само първата хипотеза по буква „б“, „с“, „d“ и „f“, тъй като задържането не е свързано с постановена от компетентен съд присъда, неизпълнение на законно съдебно решение; свързано с престъпление; непълнолетие на жалбоподателката; инфекциозни болести; с душевно заболяване, алкохолизъм, наркомания или скитничество. Тъй като жалбоподателката е български гражданин, недопустимо е основанието по „f“, свързано с незаконното влизане в страната.

28. За основанието за задържане по чл.5, параграф 1, буква „b“ - „с цел осигуряване на изпълнението на задължение, предписано от закона“, в прецедентната си практика Съдът по правата на човека - например Решение от 8 юни 1976 г. Дело Е. и др. срещу Х. (E. and others v. T. N.), жалби по. 5100/71; 5101/71; 5102/71; 5354/72; 5370/72, параграф 69, решение от 22 май 2008 г., И. С. срещу Б., §72, приема следното: „(..)Съдът "счита, че думите "осигуряване изпълнението на задължение, предписано от закона", се отнасят само до случаи, в които законът позволява задържането на лице, за да бъде същото принудено да изпълни определено и конкретно задължение, което не е спазило до момента. Широко тълкуване би довело до последици, несъвместими с понятието за върховенство на закона, от което е вдъхновена цялата Конвенция (...). То би дало основание например за административно лишаване от свобода с цел гражданинът да бъде принуден да изпълнява общото си задължение за подчинение закона във връзка с всякакви съображения.”

29. Разпоредбата на чл. 5, § 1, буква b) предвижда „законен арест или лишаване от свобода“, като разграничава двата случая и предполага по-дваси действия от задържаното лице в изпълнение на негови задължения. За да се определи дали някой е бил "лишен от свободата си" по смисъла на чл. 5 ЕКПЧ, изходната точка трябва да бъде неговото конкретно положение и трябва да се държи сметка за цяла редица критерии като типа, продължителността, действията и начина на прилагане на въпросната мярка (решението по делото Е., цитирано по-горе), а „разликата между лишаване от свобода и ограничаване на свободата е въпреки това просто разлика по степен или интензитет, а не по естество или същност.“ (Решение от 6 ноември 1980 г. по делото Г. срещу И. (G. v. I.), жалба № 7367/76, §92 и §93. Процесното задържане законодателят определя само като ограничаване на правото на свободно придвижване, съгласно чл. 64 ЗМВР, т.е. като „законен арест“ по смисъла на Конвенцията, което съдът приема и в случая, че е налице, в това число предвид посочените критерии за разграничаването му от лишаването от свобода.

30. Член 6 ЗБЛД предвижда задължение за носене на документ за самоличност и представянето му при поискване от компетентните органи, каквито са полицейските органи, когато упражняват правомощията си по чл. 61, ал.1 ЗМВР – извършват проверки за установяване на самоличността.

Разглежданото задържането цели установяване на самоличността при невъзможност да се удостовери от самото лице чрез представянето на лична карта или по друг начин - първата хипотеза по чл. 61,ал.2 ЗМВР за идентифициране на лице. Тази хипотеза касае действие на самото лице в изпълнение на задължението му по чл. 6 от ЗБЛД, а останалите хипотези на установяване на самоличност предполагат действия на други лица – конкретно на полицейски орган.

31. По чл. 62,ал.2 ЗМВР са предвидени изрично действията, които следва да извършат полицейските органи по идентификация на лице, при невъзможност самоличността му да се установи по предвидените начини по чл. 61,ал.2 ЗМВР – т.е. когато не представи документ за самоличност, няма друго лице с установена самоличност или по друг достоверен начин е невъзможно да се установи. Действията по идентификация на лице включват само такива на полицейски орган - снемане на пръстови отпечатащи и отпечатащи от дланите на ръцете; фотографиране на лицето; установяване на външни белези; измервания и изземване на образци за сравнителни изследвания; изземване на образци от биологичен произход за сравнителна Д. идентификация. Тези действия се извършват без съгласието на лицето – ал. 3 на чл. 62 ЗМВР, но могат да се извършват от полицейските органи при невъзможност да се установи самоличността по реда на чл. 61,ал.2 ЗМВР, но в изрично установени от закона хипотези, свързани с личното положение на лицето: да е извършило престъпление или съществуват данни, че е извършило престъпление; по отношение на чужденец, търсец закрила, който не е влязъл в страната по законоустановения ред или е незаконно пребиваващ. Нито една от тези хипотези не е свързана с личното положение на жалбоподателката. Следователно, полицейските органи не са имали каквото и да е основание да пристъпят към действия за идентифицирането й, предвидени по чл. 62,ал.2 ЗМВР и такива действия не се установява да са извършвани.

32. Следователно, във всички случаи задържането по чл.63,ал.1,т.5 ЗМВР касае невъзможност лицето да изпълни задължението си по чл. 6 ЗБЛД да представи документа си за самоличност и невъзможност да се установи самоличността по чл. 61,ал.2 ЗМВР, не е обвързано непременно със случаите, в които полицейският орган може да пристъпи към действия за идентификация на лице по чл. 62,ал.2 ЗМВР и следователно предполага само действия от справочен характер, например в системата за българските документи за самоличност на МВР, не предполага действия на самото лице.

33. Следователно, правната уредба на задържането по чл. 63,ал.1,т.5 ЗМВР не предполага извършването на действия от лицето по задължение, произтичащо от закона, които не е изпълнило преди задържането. Така ако лицето не желае да представи документа си за самоличност, но го носи у себе си, при обиска, извършван при задържането, следва да бъде иззет, т.е чрез принуда полицейският орган се установява самоличността.

34. По чл. 5, § 1, буква б) ЕКПЧ, Съдът по правата на човека е разгледал

случаи, свързани с задължението на лицето да разкрие самоличността си пред полицейски орган – например по делата: *R. v B.*, Решение от 9 септември 1992 г. ; *V. v. D.*, Решение от 25 септември 1993г. Задължението за разкриване на самоличността е било необходимо за да се санкционира неправомерно поведение, каквото например е пътуването без билет в обществен транспорт и необходимостта да се състави акт за установяване на нарушение – случай предвиден по чл. 61,ал.1,т.1 ЗМВР, в който полицейските органи могат да извършват проверки на документите за самоличност.

35.Казус като този по делото не е разгледан и приет за относим към чл. 5, § 1, буква б) ЕКПЧ от Съда по правата на човека – на полицейско задържане до 24 часа за установяване на самоличността вследствие на проверка, която не се основава на предвидена в закона хипотеза да бъде извършена такава от полицейски орган, в това число свързана с установяване или превенция на престъпна дейност или административно нарушение или опазване на вътрешния ред и вътрешната сигурност. Правното основание по чл. 63,ал.1,т.5 ЗМВР, което позволява да бъде извършено такава задържане, следователно не отговаря на целта да защити лицето от произвол, да е пропорционално и обществено оправдано в едно демократично общество, и поради това противоречи на допустимите изключения по чл. 5 § 1 ЕКПЧ за ограничаване на правото на свобода.

36.В тази хипотеза обаче настоящият съд не може да остави неприложена националната норма, тъй като ще изझे правомощие на Конституционния съд, който единствено е компетентен да установи противоречие на националната норма с международен акт, съгласно чл. 149,т.4 от Конституцията.Компетентност да сезират Конституционния съд за установяване на посоченото противоречие т имат само народните представители - по арг. от чл. 150,ал.1 вр. ал.2 от същата разпоредба на Конституцията.

Преценка за противоречие на чл. 63,ал.1,т.5 ЗМВР с правото на Европейския съюз

37.За да остави без приложение чл. 63,ал.1,т.5 ЗМВР, настоящият съд следва да установи дали се поддава на тълкуване в съответствие с директивите, съгласно съдебната практика на Съда на ЕС по делото *M. D.*, C-282/10, т. 23. Към казуса по делото са приложими норми по правото на ЕС, тъй като жалбоподателката е български гражданин и фактите по делото са осъществени след присъединяването на Р. Б. към Европейския съюз. Процесното задържане представлява ограничаване на правото на свободно придвижване, съгласно чл. 64 ЗМВР, както следва от фактите и от критериите, установени в практиката на Съда по правата на човека, цитирани по-горе.

38.От българското гражданство на жалбоподателката и фактите по делото произтича приложимост на нормите по правото на Съюза, уреждащи гражданството и правото на свободно придвижване, а именно:

38.1.Съгласно член 20 ДФЕС предвижда, че всяко лице, което притежава гражданство на държава членка, има статут на гражданин на Съюза -

например Решение от 11 юли 2002 г. по дело D'Н., C-224/98, R., стр. I-6191, точка 27, Решение от 2 октомври 2003 г. по дело G. A., C-148/02, R., стр. I-11613, точка 21 и Решение от 8 март 2011 г. по дело R. Z., C-34/09, все още непубликувано в Сборника, точка 40;

38.2. Статутът на гражданин на Съюза е предвиден да бъде основният статут на гражданите на държавите членки - например Решение от 20 септември 2001 г. по дело G., C-184/99, R., стр. I-6193, точка 31, Решение от 2 март 2010 г. по дело R., C-135/08, Сборник, стр. I-1449, точка 43 и Решение от 15 ноември 2011 г. по дело D. и др., C-256/11, все още непубликувано в Сборника, точка 62;

38.2. Съгласно член 21, ДФЕС гражданството на Съюза предоставя на всеки гражданин на Съюза основно и лично право свободно да се движи и да пребивава на територията на държавите членки при спазване на ограниченията и условията, предвидени в Договорите, и на мерките, взети за прилагането им - например Решение от 7 октомври 2010 г. по дело L., C-162/09, Сборник, стр. I-9217, точка 29 и Решение от 5 май 2011 г. по дело M., C-434/09, все още непубликувано в Сборника, точка 27;

38.3. Съгласно чл. 6 от Хартата за основните права, всеки има право на свобода и сигурност, които права съгласно Разясненията съответстват на правата, гарантирани от член 5 от ЕКПЧ, и в съответствие с член 52, параграф 3 от Хартата имат същия смисъл и същия обхват. Ограниченията, които законно могат да бъдат наложени не могат да надхвърлят границите, позволени от член 5 от ЕКПЧ. Това право се свързва с компетентността да се приемат актове в областта на наказателноправната компетентност на Съюза по чл. 82 от ДФЕС;

38.4. Правото на всеки гражданин на Съюза свободно да се движи на територията на държавите членки е прогласено и по чл. 45 параграф 1 от Хартата за основните права на Европейския съюз. Съгласно разясненията към хартата, това право съответства на правото, гарантирано в член 20, параграф 2, буква а) вр. чл. 21 от ДФЕС, като препраща към правното основание по член 21. Пояснява, че правото се прилага съгласно член 52, параграф 2 от Хартата при условията и в границите, предвидени в Договорите.

39. Процесното полицейско задържане до 24 часа на жалбоподателката, не може да се определи като „лишаване от свобода“, което представлява наказание за извършено престъпление., допустимо да бъде постановено само от съд и изпълва хипотезата по член 5, § 1, буква а) ЕКПЧ, също поради интензивността и правното положение на жалбоподателката по време на задържането, макар и да безспорно да представлява лишаване от правото на лична свобода. Според настоящия съд също е оправдано от гледна точка на чл. 6 от Хартата за основните права, в това число и тълкуван за съответствие

с чл. 5 § 1 от ЕКПЧ да се приеме, че процесният арест следва да се определи като принудителна административна мярка, различна от „лишаване от свобода” по смисъла на наказателното право, която ограничава правото на свободно придвижване на гражданин на ЕС по смисъла на чл. 45 от Хартата, съответно чл. 21, параграф 1 от ДФЕС.

40. Според настоящия съд, тъй като задържането на жалбоподателката не касае „лишаване от свобода” като наказание за извършено престъпление или във връзка с установяване на такова, дори няма връзка с установяване на административно нарушение, то не е приложима съдебната практика по делото F. K., C-299/95, Решението от 29 май 1997 г., Сборник, 1997стр. I-02629., т.е. не се изключва от казуса по делото прилагането на правото на ЕС за свободата на движение на гражданите на ЕС.

41. В чл. 63, ал.1, т.5 ЗМВР, не се посочват преследваните цели, поради които се допуска тази ПАМ, същата се допуска от закона единствено по силата на самото предвидено правомощие и независимо от конкретните обстоятелства. Тъй като тази разпоредба, ограничава извън рамките на наказателно производство правото на физическо придвижване от едно място на друго на гражданин на Съюза, то следва, че попада в обхвата на чл. 21, § 1 ДФЕС.

42. Съгласно последната разпоредба, правото на европейските граждани на придвижване на територията на държавите-членки се упражнява "при спазването на ограниченията и условията, предвидени в Договорите, и на мерките, приети за тяхното осъществяване". Съгласно чл. 52, § 1 от Хартата, всяко ограничаване на правото на свободно движение и пребиваване „трябва да бъде предвидено в закон и да зачита основното съдържание на същите права и свободи”, като ограничения на правото могат да бъдат налагани при „спазване на принципа на пропорционалност” и „само ако са необходими и ако действително отговарят на признати от Съюза цели от общ интерес или на необходимостта да се защитят правата и свободите на други хора”.

43. От друга страна съгласно чл.4, §2 от ДФЕС, в областта на пространството на свобода, сигурност и правосъдие, компетентността да се приемат правно обвързващи актове е *поделена* между Съюза и държавите членки и се упражнява от държавите членки само доколкото С. не е упражнил своята (чл.2, §2, ДФЕС.). Допустимите основания за ограничаване на свободата на движение на граждани на държава членка са уредени в Директива 2004 / 38 /ЕО на Европейският парламент и на Съвета от 29. 04. 2004 г., приета на основание разпоредбите, уреждащи гражданството и свободата на движение от Договорите. Въведен е общ принцип за ограничаване на свободата на движение и пребиваване на гражданите на Съюза, *само по съображения, свързани с обществения ред, обществената сигурност и общественото здраве*, като се въвежда *забрана за позоваването на такива съображения за икономически цели* (чл. 27, § 1 от Директивата, а § 2 изисква прилагането на мерки по съображения, свързани с обществения ред или обществената сигурност, „да са в съответствие с принципа на пропорционалността и да

се основават изключително на личното поведение на въпросното лице. Също според §2 личното поведение на лицето „трябва да представлява истинска, реална и достатъчно сериозна заплаха, която засяга някой от основните интереси на обществото“, „не се приемат мотиви, които са изолирани от конкретния случай и които се опират на съображения за обща превенция”

44.Разпоредбата на чл. 37 от разглежданата директивата, озаглавена „Поблагоприятни разпоредби” , въвежда правилото, че не се засягат поблагоприятни национални разпоредби за лицата, обект на същата. Същевременно, този текст, тълкуван във връзка с чл. 27 и чл. 1 от Директива 2004/38 би могло да се направи извод, че съдържа и забрана за въвеждане на други ограничения, освен установените с този акт. Следователно, тъй като правото на ЕС предвижда основания за ограничаване на свободата на движение на гражданите на ЕС в рамките на Съюза, то държавите членки нямат компетентност да въвеждат и съответно да прилагат различни основания за същото по националното си право.

45.Прилагането на посочените правила към националната правна норма и обжалваната заповед, касаещи полицейски правомощия, е поставено под въпрос от разпоредбата на чл. 72 от ДФЕС, съгласно който разпоредбите на Дял V, озаглавен „Пространство на свобода, сигурност и правосъдие”, не засягат изпълнението на задълженията, които поемат държавите-членки по поддържането на общественения ред и опазването на вътрешната сигурност.

46.По същество извършената проверка на жалбоподателката, по повод на която е отправено искане за представяне на личната ѝ карта, следва да се определи като рутинна проверка на самоличността, каквато се извършва обичайно при граничен контрол. Съгласно чл. 21, буква а) от Регламент 562/2006г., упражняването на полицейските правомощия не може да се смята за равностойно на извършването на гранични проверки, когато нямат такава цел, основават се на обща полицейска информация и опит по отношение на възможни заплахи за обществената сигурност и целят по-специално да се противопоставят на граничната престъпност, планирани са и изпълнени по начин, който ясно се различава от системните проверки на лица на външните граници и са извършени въз основа на внезапни проверки. Тази разпоредба обаче не се прилага по силата на чл. 4, ал.2 от Акта за присъединяване на Р. Б. и Р., тъй като не е прието изрично решение на Съвета и не попада в Приложение II към ал. 1 на последната разпоредба.

47.Съгласно Решение на Съвета от 29 юни 2010 година относно прилагането на разпоредбите на достиженията на правото от Ш. във връзка с Шенгенската информационна система в Р. Б. и в Р., публикувано в *Официален вестник* n° L 166 , 01/07/2010 стр. 0017 – 0020 - *съображения 2- 5 от преамбюла, след проверки за прилагане на достиженията на правото от Ш., на 26 април 2010 г.* Съветът е заключил, че двете държави-членки са изпълнили условията в тази област и е възможно да се определи дата, от която достиженията на правото от Ш. във връзка с Шенгенската информационна система (ШИС) могат да започнат да се прилагат в тези държави-членки, след

извършване на допълнителни проверки, с отделно решение на Съвета следва да се определи датата за отмяна на проверките по вътрешните граници с тези държави-членки. След такова решение ще бъдат приложими чл. 20 и чл. 21 от Регламент 562/2006г.

48. Поради това не е ясно дали настоящият съд може да приложи към казуса по делото съдебната практика на Съда на ЕС - отговорът на втори въпрос по Решение от 22 юни 2010г. по съединени дела По съединени дела C-188/10 и C-189/10, А. М. (C-188/10), S. А. (C-189/10), сборник на съдебната практика 2010 страница I-05667. Съгласно този отговор, чл. 67ДФЕС и членове 20 и 21 от Регламент № 562/2006 не допускат национална правна уредба, която оправомощава полицейските органи на съответната държава членка да извършват проверки на самоличността на лицата, независимо от поведението им и от конкретните обстоятелства, въз основа на които се установява опасност за обществения ред, за да проверят дали са спазени предвидените в закона задължения за притежаване, носене и представяне на удостоверения и документи, без да предвижда необходимите във връзка с това правомощие ограничения, гарантиращи, че практическото му упражняване няма да има ефект, равностоен на този на граничните проверки.

49. Времето до датата на приемане на решение на Съвета за премахване на контрола по вътрешните граници с Б. и Р. и прилагане в пълнота на правото от Ш., би могло да се сравни с правното положение за времето от приемането на директива до изтичането на срока за транспонирането ѝ. Този извод изглежда логичен дори и само поради факта, че Р. Б. е проверявана и оценявана почти постоянно за готовността ѝ да прилага това право.

50. Тогава в този период съгласно чл. 4, § 3 от Договора за Европейския съюз, на основание принципа за лоялното сътрудничество държавата-членка дължи въздържане от всякакви действия, които могат да пречат постигането или са противоречат на целите на директивата, съответно на правото от Ш.. Приложено към разглеждания случай, ако следва да бъдат съобразени произтичащите от договорите и правото от Ш. задължения относно установяването на общо пространство на свобода, сигурност и правосъдие, в което се зачитат основните права, в това число и правото на свободно движение на територията на държавите-членки, както следва от чл. 67 отДФЕС и чл. 21 от Регламент 562/2006, българските полицейски органи би следвало да се въздържат от посочените в последната разпоредба проверки, равностойни на граничните на територията на страната към лицата, които следва да притежават разрешение за влизане или излизане на територията на държавите –членки. Също от чл. 67, §1ДФЕС не следва, че пространството на свобода, сигурност и правосъдие се установява на територията на държавите-членки, само доколкото същите прилагат в пълнота правото от Ш..

51. Също *argumentum a fortiori*, посоченото правило за забрана на проверки, равностойни на граничните на територията на държавите-членки, следва да се прилага и към всички други лица, за които не е необходимо такова разрешение, т.е. за гражданите на Европейския съюз, сред които и на самата

държава-членка. Според настоящият състав на съда, независимо дали изложените съображения са относими към съобразяване с правото от Ш. до решение на Съвета по чл. 4, ал.2 от Акта за присъединяване, също *argumentum a fortiori*, посочената забрана за рутинни проверки, равностойни на граничните и без да са обвързани с никое от основанията по чл.27, параграф 2 от Директива 2004/38, произтича и от правото на свободно движение на територията целите на чл. 21 , параграф 1 от ДФЕС, също по съображение, че за тях не се изискват каквито и да са разрешения за да упражнят свободата си на движение.

52. Освен горното, както от Решение на Съда на ЕС, голям състав, от 24 януари 2012 г. по дело M. D., C-282/10, непубликувано в сборника, точки 24 – 25 и цитираната съдебна практика, задължението за съответстващо тълкуване на националното право е присъщо за системата на Договора за функционирането на Европейския съюз, доколкото дава възможност на националните юрисдикции в рамките на своята компетентност да осигурят пълната ефикасност на правото на Съюза, когато се произнасят по споровете, с които са сезирани, който принцип за тълкуване на националното право се ограничава от общите принципи на правото и не може да служи за основа на тълкуване *contra legem* на националното право. С оглед на това настоящият съд при тълкуване на чл. 63, ал.1, т.5 ЗМВР за съответствие с чл. 21, § 1 ДФЕС, респективно чл. 72 вр. чл. 67, § 1 от същия, настоящият съд следва да осигури баланс между правото на свободно движение на жалбоподателката, произтичащо от европейското ѝ гражданство и предоставено по правото на Съюза, както и да не изпадне в противоречие и тълкува недопустимост на намесата на полицейските органи в това право, при положение, че правото на ЕС допуска обратното.

53. Уважаването на жалбата по делото е в зависимост от това, дали правото на Съюза допуска или не национална правна уредба като чл. 63, ал.1, т.5 ЗМВР, от възможността същата да бъде тълкувана за съответствие с него, по какъвто казус Съдът на ЕС не се произнесъл. Предвид чл. 52, ал.3 от Хартата, за минималното ниво на защита на правата, също стои въпроса следва ли да бъде оставена неприложена посочената норма, освен по критерия невъзможност да се тълкува за съответствие с директива - по т. 23, по делото M. D., C-282/10, да бъде оставена като неприложена национална правна норма само при невъзможност за тълкуване за съответствие с нормите на директива. и по критерия отговаря ли на целта да защити лицето от произвол по ЕКПЧ, като еманация на принципа за законност и правова държава, установен по чл. 4 от Конституцията и произтичащ от принципа за предоставената компетентност по правото на ЕС – чл.5, § 1 от Д.. Впрочем този принцип за защита произтича и от постановеното по т. 19 в Решението от 21 септември 1989 г. по съединени дела C-46/87 и C-227/88, H. AG, част от историческата съдебна практика на Съда на ЕС, „намесата на публичната власт в сферата на частната дейност на лицата, (независом дали са физически или юридически лица, трябва да има законово основание и да се обосновава с предвидени в закона причини и че вследствие на това тези системи предвиждат защита срещу произволна или непропорционална

намеса, макар и при различни условия. Следователно изискването за такава защита трябва да се признае като общ принцип на общностното право.”

54. Съдебното производство по делото е висящо, не е постановен съдебен акт, с който жалбата е разгледана по същество. Решението на съда подлежи на касационен контрол пред ВАС. Настоящият съд е задължен служебно да се позовава на относимите норми по правото на ЕС, дори и да не са посочени от страните, тъй като служебно е задължен по националното си право да провери оспорения по делото акт на основанията чл.168, ал.1 АПК, които включват спазването на всички основания за законосъобразност на административния акт, в който смисъл е и съдебната практика на Съда на ЕС - Решение от 14 декември 1995 г, van S. и van V. по съединени дела C-430/93 и C-431/93, сборник на съдебната практика 1995 страница I-04705, точка 19 ; Решение от 7 юни 2007 г, van der W. и други по съединени дела от C-222/05 до C-225/05, сборник на съдебната практика 2007 страница I-04233, точка 33 . Поради необходимостта от тълкуване и определяне на приложимост към казуса по делото на норми по правото на ЕС, съдът е в невъзможност да изпълни служебните си задължения.

55. Съдът като съобрази горното и необходимостта да даде защита на правото на свободно движение на гражданин на ЕС на територията на държава-членка, произтичащо от чл.21, параграф 1 от ДФЕС, ограничено за времето на полицейското задържане, извън рамките на наказателно или административно-наказателно производство, намира, че следва да отправи преюдициално запитване до съда на ЕС поради възможният двоен резултат от изведеното тълкуване на приложимите според него норми по правото на Съюза.

С оглед на изложеното, на основание чл. 631 от Гражданския процесуален кодекс във връзка с чл. 144 от Административнопроцесуален кодекс, Административен съд София –град, Първо отделение, 12 състав,

ОПРЕДЕЛИ:

ОТПРАВЯ ПРЕЮДИЦИАЛНО ЗАПИТВАНЕ до съда на Европейския съюз на основание чл.267 от Договора за функционирането на Европейския съюз, и по реда на чл.23 от Статута на Съда във връзка с член 93 и следващите от Процедурния правилник на същия съд, със следните въпроси:

1. Следва ли член 21, § 1 от Договора за функционирането на Европейския съюз, във връзка с член 67 и член 72 от същия договор, предвид установените по правото на Европейския съюз допустими ограничения на свободата на движение на на територията на държавите-членки за гражданите на Европейския съюз, да се тълкува, че допуска национална норма на държава членка, като разглежданата в главното производство по член 63, алинея 1, точка 5 от Закона за министерството на вътрешните работи, по силата на която е предоставено правомощие на полицейски орган да постанови задържане до 24 часа на гражданин на държава-членка за установяване на самоличността му, вследствие на проверка, която не препраща към предвидена в закона на тази държава-членка хипотеза да бъде

извършена проверка за установяване на самоличността от полицейски орган, в това число не е свързана изрично с установяване или превенция на престъпна дейност, административно нарушение, опазване на вътрешния ред или вътрешната сигурност?

2. Следва ли от чл. 52, § 1 от Хартата за основните права на ЕС, тълкуван във връзка с ограничаването на правата по чл. 6 и чл. 45, § 1 от Хартата, и съобразно принципа за защита срещу произволна или непропорционална намеса в личната дейност на физическите лица по правото на Съюза, че допуска да бъде приложена национална правна уредба като разглежданата в главното производство по член 63, алинея 1, точка 5 от Закона за министерството на вътрешните работи - за полицейско задържане до 24 часа при невъзможност за установяване на самоличността на гражданин на държава-членка по предвиден в закона ред, която допуска посоченото задържане при следните условия:

А) налагането на мярката е предоставено на оперативната преценка на полицейския орган, когато самоличността не може да бъде установена чрез документ за самоличност, чрез друго лице с установена самоличност или по друг достоверен начин;

Б) нормата не предвижда преценка за необходимост от установяването на самоличността, в това число преценка съобразно конкретните факти за възникнала необходимост от упражняване на предвидено по закон правомощие на полицейски орган или личното поведение на лицето;

В) установяването на самоличността не се свързва изрично с хипотези, в които законът допуска извършването на действия по идентифициране на лице, установяването е възможно и само чрез справка в информационна система или по друг достоверен начин, извън действията по идентификация;

Г) преценката на съда за правилното приложение на нормата е обвързана само от предвидените в същата основания, поради упражняването на правомощието при условията на оперативна самостоятелност?

СПИРА производството по адм. д. № 9331 / 2010г. по описа на Административен съд София – град, Първо административно отделение, 12 състав.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО НЕ ПОДЛЕЖИ НА ОБЖАЛВАНЕ.

Административен съдия: